

Advent 1. vasárnapja 2012.

Bevezető

A mai nappal új egyházi évet kezdünk és belépünk az advent karácsonyra, Jézusra váró időszakába. Eszünkbe jutnak gyermekkori adventi szokásaink, a betlehemezés, a szentcsalád-várás, a hajnali mise, a roráté. A közterületeket karácsonyi díszekkel ékesített fenyőfák! Mára kitiltva mindez sok helyen a közterületekről, s áruházak kirakataiból.

S marad mindebből a templo-mokban a hajnali mise, a zöld adventi koszorú, a Krisztusra, a világ világosságára emlékeztető 4 égő gyertyával. Azért négygyel, mert korábban úgy hitték az emberek, hogy 4000 év telt el Ádám és Éva kiűzetésétől Krisztus születéséig.

De nemcsak Rá! Az önmagát felemésztő, a fénné foszló gyertyák az emberi sorsot is példázzák. Arra figyelmeztetnek, hogy mi is égünk és elégünk egyszer. A kérdés csak az, hogy hol és hogyan, kiért és miért ég életünk? Krisztusra várakozva, s a vele való találkozásra készülve? Tartsunk lelkiismeretvizsgálatot.

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy az adventet karácsonyi ajándékok beszerzési idejének tekintjük. Uram, irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy karácsonyt profán tartalmú ünneppé tettük. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem szoktunk gondolni arra, hogy miért lett Szent Fiad emberré. Uram irgalmazz!

Evangélium után

A mai evangéliumi szakaszban a végidőről szóló jövendölés ragadta meg a figyelmünket. Az Emberfia eljövetele előtt meginog a világ rendje, hallhattuk a jövendölésben.

Ez a jövendölés apokaliptikus nyelvezetet használ, amelyet mi, olvasók gyakorta félreérthetünk, idegenkedve olvassuk, illetve hallgatjuk. Kétkedő kérdéseket teszünk fel. Nem valóságos ábrázolásokról van szó, hanem a képzelet szülte hiperbolikus látomásokról.

Az evangélista kora világképének a fogalmait használja. Ezért, ha betű szerint értjük azokat, legkevesebb primitívnek tűnik. De nem várhatjuk el az evangélistától, hogy korát megelőzve, a mai, modern csillogászat fogalmait használva írja le a világvéget. A Forró Univerzum, s táguló világmindenség fogalmaival, fehér törpékkel, fekete lyukakkal, vörös óriásokkal, szupernóvákkel.

Különben ezek sem lennének sokkal érthetőbbek a mai élők számára, mint az evangélistáé a maga korában. Lassan már számomra is, aki pedig ebből a témából írtam szakdolgozatomat, „Kozmológiák a kozmoszról” címmel.

Ha csak természettudományos szemmel nézzük e világot, tény hogy elmúlik ez a világ. Csillagok, Tejútrendszerek keletkeznek és szűnnek meg. De még mielőtt elmúlna e világ, már jóval előbb elmúlik a Naprendszerünk. S Naprendszerünk elmúlása előtt, jóval előbb elmúlik a Föld. Elmúlik a Földön a bioszféra.

A végső időnek az evangéliumban leírt képe azonban nem csak a világvégét közvetlenül megelőző időszakra vonatkozik. A végső idők katasztrófáiról szóló jelképes beszéd a Megváltó eljövetele utáni egész korszakra, a mi korunkra is, napjainkra is érvényes. Krisztus eljövetelel beteljesedett az idő, (szentírási szavak!), és az idő, végső idő lett!

A megváltás ugyanis már megtörtént, az üdvösség elnyerésének útja mindenkinek biztosítva van. Amikor tehát az evangéliumban az Emberfiának eljövételéről és az ítélet sötét színekkel történő ecseteléséről hallunk, akkor gondoljunk arra, hogy ma is vannak ilyen jelenségek.

Természeti katasztrófák. Föld-rengések. Szökőárok. Járványok. Éhínségek. Háborúk. Emberiséget elpusztító vegyi, biológiai és atomfegyverek félőrültek kezében. Ezernyi végzetes veszély leselkedik az e földön élőkre.

És szabad nemcsak ezekre gondolnunk, hanem arra is, amit sokszor hallani a mi világunkban: "elszabadult a pokol". Úgyis mondhatnánk ezt, hogy az emberek pokollá teszik az életet. Ég és föld beleremeg azokba a rettenetes és változatos eseményekbe, amelyek megkeserítik életünket.

De hát még akkor, amikor látjuk, hogy milyen súlyos tragédiákkal jár nem a világmindenség erőinek, hanem az erkölcsi rend erőinek megrendülése, megbomlása, ill. semmivétele. Szinte fülünkbe csengenek a prófétafigyelmeztető szavai: „Jajgassatok, mert közel az Úr napja!”

Jajgassunk! Mert van miért! És mert eljön az Emberfia, abban az órában, amikor nem is gondoljátok, mondja Jézus, mindnyájunk életében, amikor utolsót üt majd életünk órája. Éberek legyetek hát! Figyelmeztet mindnyájunkat az Úr.

De éberek vagyunk-e mi? Várjuk-e mi az Ő sokféle értelemben érthető és történő eljövételét?

Íme, újra itt van a várakozás, készülődés ideje. Ebben, a békés, türelmes várakozásban, ma élő emberek, nem vagyunk „világbajnokok”. Ránk nem jellemző a türelmes várakozás, a tudatos készülődés. Inkább a türelmetlenség.

Megnehezítik a derűs, türelmes várakozást félelmeink és szorongásaink. Félelem az emberellenes erők visszatérésétől. A pénzvilág nemzetünk állandó szorongatásától. Legyünk hát éberek!

Nagyon is nekünk szólnak Jézus eme szavai: „Ne rémüljön meg a szívetek, ha mindezek bekövetkeznek.” Higggyetek az Istenben! Higggyetek Bennem is! Higggyetek a Gondviselésben!

Az emeljétek fel a fejeteket szavai is nekünk is szólnak. Nem jajgatnunk, hanem virrasztanunk és imádkoznunk kell, mert elközelgett a mi megváltásunk! Igen imádkoznunk kell! Emeljük hát fel fejünket, s a költő szavaival mondjuk:

*Vele szeretnék találkozni,
Az álommal, nagy, bolond hitben
S csak ennyit szólni: Isten, Isten
S újból imádkozni.*

Ámen

F. F.